

РЕШЕНИЕ

№ 3553

гр. София, 01.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-11 СЪСТАВ, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Илиана Станкова

при участието на секретаря Диана Ст. Борисова
като разгледа докладваното от Илиана Станкова Гражданско дело № 20211100108264 по описа за 2021 година

Предявени са искове по чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. първо ЗОДОВ и чл. 86 ЗЗД.

Ищецът И. Е. А. твърди, че на 01.12.2008 г. е бил привлечен в качеството му на обвиняем по д.п № XV-5/2008 г. по описа на Специализирана военно-окръжна прокуратура за престъпление по чл. 387, ал. 2, пр. първо, вр. с ал. 1 пр. трето НК. Сочи, че първоначално му била наложена мярка за неотклонение „парична гаранция“ от 400.00 лева, която с определение от 12.12.2008 г. била изменена на „подписка“. Твърди, че на 18.12.2008 г. бил внесен обвинителен акт в съда, като наказателното производство няколко пъти било прекратявано поради допуснати нарушения в хода на досъдебното производство и това довело до неколнократното му приличане като обвиняем. Сочи, че с присъда по н.о.х.д. № 7695/2010 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 1-ви състав от 25.02.2019 г. бил признат за невиновен и оправдан по повдигнатото му обвинение по чл. 327, ал.2, пр. първо, вр с ал.1, пр. трето НК, която присъда била обжалвана от частния обвинител и потвърдена с решение № 181/04.03.2020 г. по в.н.о.х.д. № 5251/2020 г. по описа на СГС, н.о., 2-ри състав.

Ищецът сочи, че обвинението му е повдигнато по повод изпълнението на служебните му задължения като ръководен полицай от охранителна полиция към СДВР, за извършени три престъпления, две от които тежки и срещу лице, което към момента на извършване на деянията е било член на Европейския парламент и заместник-председател на ПП „А.“ – Д.К.С.. Сочи, че наказателното производство продължило 11 години, 6 месеца и 28 дни и било пречка за кариерното му развитие, тъй като бил отнет допуск му до квалифицирана информация по ЗЗКИ, което от своя страна станало причина за понижаването му от ръководна в обикновена изпълнителска длъжност. Твърди, че в хода на наказателното производство е участвал и спечелил конкурс за началник отдел „охранителен“ в ОДМВР, но поради отнетия му допуск до квалифицирана информация не бил назначен на тази ръководна позиция. Ищецът твърди, че повдигнатото обвинение е предизвикало силно чувство на срам пред близки и колеги, като същевременно изпитвал силно напрежение от организиране на своята адвокатска защита и участието в наказателния процес. Сочи, че изгубил чувство за сигурност и справедливост, както и мотивация за работа. Допълнително вреди му били причинени и от факта, че случаят бил широко медийно известен и то в отрицателен смисъл за ищеца с оглед службата му в МВР, като прокуратурата допуснала да се разгласят материали от разследването и снимки на ищеца с позорни заглавия и съдържание. Случаят бил обсъждан и на 118-тото заседание на Народното събрание, проведено на 18.06.2010 г. Сочи, че при определяне справедливия размер на обезщетението следва да се вземе предвид, това че той е неосъждан и има положителни личностни данни.

Претендира от ответника обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие неоснователно водено наказателно производство срещу него в размер на 70 000.00 лв., ведно със законна лихва от влизане в сила на оправдателната присъда на 25.02.2019 г.

Ответникът П.НА Р.Б. оспорва иска. Счита, че са недоказани твърденията от ищеца вреди от повдигнатото обвинение и оспорва размера на претенцията за неимуществени вреди като завишена. Твърди, че при определяне размера на наказанието следва да бъде взето предвид обстоятелството, че ищецът е получил обезщетение за нарушаване правото на разглеждане и решаване в разумен срок по споразумение с Министерство на правосъдието от 19.08.2020 г. Оспорва началния момент, от който е дължима лихва за забава като сочи това да е 04.03.2020 г.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1, т. 3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от органите на дознанието, следствието, прокуратурата, съда и особените юрисдикции от незаконно обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано. Разпоредбата визира няколко самостоятелни хипотези, представляващи самостоятелни основания за ангажиране отговорността на държавата една, едно от които е в случаите на постановена оправдателна присъда, какъвто е настоящият.

В чл. 4 от ЗОДОВ е предвидено, че отговорността на държавата е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени от виновно длъжностно лице. Следователно държавата носи пълна имуществена отговорност - осигурява пълна обезвреда на претърпените вреди, пропуснатите ползи, болките и страданията, които са претърпели гражданите от незаконосъобразното поведение на държавните органи и служители, като нейната отговорност е гаранционна и обективна, поради което не е необходимо вредите да са причинени виновно от длъжностните лица.

С постановление от 28.11.2009 г., на 01.12.2008 г. И. Е. А. е привлечен в качеството му на обвиняем по д.п. № XV-5/2008 г. по описа на Специализирана военно-окръжна прокуратура за престъпление по чл. 328, ал. 2, пр. първо, вр. с ал. 1 пр. трето НК, като на обвиняемия е взета мярка за неотклонение „парична гаранция“ от 400.00 лива, изменена с определение от 12.12.2008 г. на подписка. Видно от справка за съдимост ищецът не е осъждан.

С обвинителен акт по д.п. № XV-5/2008 г. на И. Е. А. е повдигнато обвинение за това, че на 30.07.2008 г., около 16.30 ч., в гр.София, на ул. „Оборище“, пред Художествената академия, превишил властта си като наредил на подчинените си полицаи П.Г., Е.Е. и В.М. и тримата от СОП-ООП-СДП да задържат лицето Д.К.С., като му поставят помощни средства – белезници докато го транспортират до 05 РПУ-СДП, въпреки че знаел, че Д.С. е член на Европейския парламент, и от това произлезли тежки последици – уронване на личния авторитет на законно избран народен представител, представляващ страната пред Европейския парламент; възникване на високо обществено напрежение в центъра на гр. София, изразяващо се в масова протестна проява на множество хора в района на 05 РПУ-МВР и нарушение на обществения ред и причинени на Д.С. дълбоки негативни душевни изживявания – силен страх, стрес и възмущение и лишаването му от възможност от придвижване. С разпореждане от 19.12.2008 г. съдебното производство е прекратено и делото е върнато на прокуратурата за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения и на 14.03.2009 г. е внесен нов обвинителен акт срещу ищеца, по който е образувано н.о.х.д. № 2923/2009 г. по описа на СРС, н.о., 1-ви състав, което производство също е прекратено, поради допуснати съществени процесуални нарушения и е върнато на прокуратурата.

С присъда от 25.02.2019 г. по н.о.х.д. № 7695/2010 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 1-ви състав от 25.02.2019 г. И. Е. А. е признат за невиновен и оправдан по така повдигнатото му обвинение по чл. 387, ал.2, пр. първо, вр. с ал.1, пр. трето НК, която присъда била обжалвана от частния обвинител и потвърдена с решение № 181/04.03.2020 г.

по в.н.о.х.д. № 5251/2020 г. по описа на СГС, н.о., 2-ри състав.

Установява се от писмо изх. № от 23.03.2022 г. на Държавна комисия по сигурността на информацията, че на името на И. А. са издадени два отказа за достъп до квалифицирана информация през 2013 г. – отказ за достъп №1/28.06.2013 г. до ниво „поверително“ и отказ № 2/12.06.2013 г. до ниво „секретно“, които откази са потвърдени от комисията.

Според приетата кадрова справка за ищеца, той работи в структурите на МВР от 29.10.2001 г. до 25.02.2021 г., като служебното му правоотношение е прекратено по собствено желание. В периода 01.01.2012 г. – 01.07.2012 г. А. е бил началник сектор „Охранителна полиция“ в РУ „Транспортна полиция“ – София към Главна дирекция „Криминална полиция“; в периода 01.07.2012 г. – 24.03.2014 г. – началник сектор „Охранителна полиция“ в РУ „Транспортна полиция“ при Главна дирекция „Национална полиция“ към МВР; в периода 24.03.2014 г. – 14.04.2014 г. – полицейски инспектор I-ва степен в сектор „Охранителна полиция“ в отдел „Транспортна полиция“ при Главна дирекция „Национална полиция“ към МВР; в периода 14.04.2014 г. – 20.02.2015 г. – полицейски инспектор IV-та степен в група „Дом за временно настаняване на пълнолетни лица“ на 01 сектор „Организация на охранителната дейност“ към отдел „Охранителна полиция“ при СДВР; в периода 20.02.2015 г. – 04.02.2016 г. – полицейски инспектор IV-та степен в 02 група на сектор 02 „Сигма“ към СДВР.

Според показанията на свидетеля Н.Г. тя е съпруга на ищеца. През лятото на 2008 г. той се прибрал видимо притеснен след като бил извършен арест на евродепутата Д.С.. След като започнало делото съпругът ѝ станал изнервен, избухлив, сприхав, видимо притеснен, и психолога от МВР болницата му препоръчал да пие „лексотан“. Изпитвал срам от повдигнатите обвинения и се затворил в себе си, опасявал се от евентуална осъдителна присъда и от възможността той и колегите му да плащат голямо обезщетение на Д.С.. Преди датата на всяко съдебно заседание съпругът ѝ ставал особено тревожен, не можел да спи, имал главоболие. Свидетелката Г. сочи, че по време на делото съпругът ѝ спечелил престижен конкурс за повишаване в длъжност, но по стечение на обстоятелствата за това, че е подсъдим, а длъжността не го позволявала, загубил позицията и бил понижен в длъжност и това подействало на самочувствието му. Свидетелката сочи, че ѝ се обаждали приятели, тъй като по центъра на София имало разлепени плакати „Мутри“, „Полицайте са мутри“, „Биячи“ и това се тиражирало по телевизията.

Според показанията на свидетеля А.П. той е съвипусник, колега на ищеца и от 2008 г. негов съсед в с. Войнеговци, като живеят в съседни къщи. Свидетелят разбрал от медиите, че на И. А. и колегите му са повдигнати обвинения за това, че при митинг на политическа партия А. са ограничили правото на придвижване на евродепутата Д.С.. В последствие колеги му се обадили да видят какво става, а след това и самият А. му споделил, че е много огорчен, тъй като обвинението му е повдигнато за нещо, което е при изпълнение на служебните задължения и често мислел да напусна системата, тъй като делото продължило дълго. Свидетелят сочи, че повдигнатите обвинения му тежали и това се отразявало, както в комуникацията с колеги, така и в дома му. Свидетелят сочи, че след отнемане на допуска до квалифицирана информация положението са утежило, тъй като се спряло кариерното развитие на А. и не го назначили на конкурс за началник, в който участвал. Според Папалезов имало и служители в МВР, които с оглед повдигнатите на А. обвинения коментирали, че е прибързан и професионално некомпетентен. В селото се чували коментари, че най-вероятно А. ще стане жертва на политически игри и неоправдано ще го изкарат некомпетентен и го съжалявали, тъй като бил амбициозен и сериозен.

Според заключението на приетата психологична експертиза към момента на психологичното изследване ищецът е психично здрав, успешно вграден в социалната действителност, справя се добре и споделя чувство на удовлетвореност и хармония. По време на наказателното производство ищецът е преживявал професионалната среда като фрустрираща, затрудняваща пълноценната му изява и социална реализация, преподреждаща приоритетите му, изискваща да доказва своята невинност, лоялност и коректност. Изпитвал е интензивни чувства на притеснение, напрежение, обида, огорчение, професионална униженост, подтиснатост. Ищецът се е затворил в себе си, не е имал желание за общуване, дистанцирал се е от приятели, не е имал чувство на радост от живота, имал затруднение в концентрацията, намалена активност, работоспособност, неспособност да изпитва потребност от развитие и успех. Всяко явяване за разпит и в съдебно заседание е актуализирало преживяване на болезнени чувства, подтиснатост, срам. И към момента на психологичното изследване ищецът изпитва огорчение, че животът му в зряла възраст е

тласнат принудително в друга посока, не каквато е искал и планирал, отнемайки свободата му на личен избор и възможност да разгърне пълноценно и максимално потенциала си, като е пропуснал възможност за професионално развитие и израстване. Вещото лице сочи, че благодарение на своите нравствено-ценностни качества, въпреки това изпитание ищецът е успял да е добре вграден, реализиран професионално и удовлетворен от дейността си.

По делото се установява, че със заповед от 07.02.2013 г. на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца, която е отменена с решение по а.х.д. № 1033/2013 г. на Административен съд София-град, I-во отделение, 9-ти състав. По делото се установява, че със заповед от 29.08.2014 г. на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от една година, която е отменена с решение по а.х.д. № 8947/2014 г. на Административен съд София-град, I-во отделение, 11-ти състав.

Установява се от приетото споразумение, изх. № при Министерство на правосъдието от 20.08.2020 г., че И. Е. А. се е съгласил да получи обезщетение за нарушаване на правото на разглеждане и решаване в разумен срок на н.о.х.д. № 7695/2010 г. на СРС, НО, 1-ви състав в размер на 4900.00 лева.

От съдържанието на протокол от проведено 118-то заседание на 18.06.2010 г. на 41-вото Народно събрание се установява, че предмет на дискусиите при изслушване на министъра на вътрешните работи е посещение на г-н В.С. в сградата на Столична дирекция на вътрешните работи на 29.04.2010 г. с настояване полицаите, замесени в инцидента с господин Д.С. от м.юли 2008 г., да бъдат отстранени от длъжност. Посочен е принципният отговор на това искане, че не са налице основания за отстраняване, а само на друга работа в други подразделения на дирекцията с цел избягване на професионалния стрес от инцидента и по-ефективно изпълнение на задълженията им и че такова пренасочване е факт за ръководителя на групата.

От това доказателство не може да се направи извод за разгласяване на повдигането и поддържането на обвинения на ищеца, тъй като то съдържа единствено информация за неговото преместване в друга структура на МВР и то в контекста на неговата защита, като професионалист, изпълнявал служебните си задължения точно.

Съгласно разпоредбата на чл. 40, ал.1, т. 5 ЗЗКИ, която точка е обявена за противоконституционна с решение № 7/2016 г. на Конституционния съд пречка за издаване на разрешение за достъп до квалифицирана информация е наличието на образувано досъдебно или съдебно производство за умишлено престъпление от общ характер.

В тази връзка по делото като доказателство е събрано само писмото от ДКСИ, от което може да се направи извод, че през 2013 г. ищецът е получил отказ до достъп до определени нива на квалифицирана информация, но не е установена причината за този отказ. Следва да се отбележи, че обстоятелството, че причината за отказа е именно така повдигнатото и поддържано обвинение на ищеца подлежи на пълно доказване в процеса от страна на ищеца, за което изрично му е указана доказателствената тежест. Доколкото същото обстоятелство към момента на повдигане на обвиненията на ищеца през 2008 г. е основание и за отнемане на разрешението за достъп до квалифицирана информация по аргумент от чл. 59, ал. 1 ЗДКИ за съдът е налице съмнение относно наличието на пряка връзка между постановените откази през 2013 г. и повдигнатите обвинения на ищеца. Тук съдът взема предвид, че освен обективните предпоставки, за които и настоящият състав може да направи преценка, основание за отказ от достъп до квалифицирана информация е и това по чл. 40, ал.1, т. 8 ЗДКИ, по което преценката е субективна и същото основание може да е приложено, при липса на доказателства, при равни условия като това по чл.40, ал.1, т.5 ЗДКИ. При липса на пълно доказване на причинната връзка между повдигането и поддържането на обвинението на ищеца по н.о.х.д. № 7695/2010 г. на СРС, I-ви състав и отказът за предоставяне на достъп на ищеца до класифицирана информация съдът намира това обстоятелство за недоказано.

Недоказано при условията на пълно главно доказване е и обстоятелството, че ищецът е понижен в длъжност в причинна връзка с повдигнатите му обвинения. Напротив, от обсъдената по-горе кадрова справка се установява, че ищецът към момента на повдигане на обвиненията е бил началник група /което е старши инспектор/ в сектор „Сили за превенция и охрана“ към отдел „Охранителна полиция“ в Столична дирекция „Полиция“, а от 01.01.2012 г. до 24.03.2014 г. е бил началник сектор „Охранителна полиция“ в Районно управление „Транспортна полиция - София“, отдел „Транспортна полиция“, т.е. не се установява да е понижен в длъжност, а напротив налице е повишение в длъжност.

Недоказано остана в процеса и обстоятелството, че ищецът по време на висиящия наказателен процес е спечелил конкурс за длъжност, която не е заел поради висиящото наказателно производство, станало причина за това самостоятелно или поради непредоставяне за това на достъп до квалифицирана информация.

Представените с исковата молба извлечения от вестник „А.“ съдът не счита, че съдържат публично разгласяване на факта на повдигане на обвинения на ищеца, настъпило в причинна връзка с поведението на ответника. Касае се за журналистическо отразяване, според виждането на автора и редакцията, в която работи, на развитието на наказателния процес срещу ищеца и останалите подсъдими по наказателното дело в медия, чиито читатели са ограничени и не се установява същото да е повлияло на гледната точка на широк кръг лица.

За причинените вследствие на незаконосъобразните действия на правозащитните органи неимуществени вреди, следва да бъде определено обезщетение, което, съгласно § 1 от ПЗР на ЗОДОВ във връзка с чл. 52 ЗЗД, се определя от съда по справедливост. Според константната практика на ВКС обезщетение за неимуществени вреди се дължи и когато не са ангажирани доказателства за тях, тъй като е нормално такива вреди да са търпени (така решение № 427 от 16.06.2010 г. по гр. дело № 273/2009 г., на ВКС, III ГО, решение № 457 от 25.06.2010 г. по гр. дело № 1506/2009 г. на ВКС, IV ГО, и други). Ето защо, при наличието на оправдателна присъда по повдигнатото срещу ищеца обвинение за извършено престъпление, без съмнение за него са произтекли неимуществени вреди, чийто размер следва да се определи от съда по справедливост.

Съдът при определяне на обезщетението, което да репарира причинените неимуществени вреди следва да отчете характера и степента на увреждането, начина и обстоятелствата, при които е получено, последици, тежест на обвинението, неговата продължителност, каква мярка за неотклонение е била взета по отношение на неоснователно обвиненото лице и с каква продължителност, какви други мерки за процесуална принуда са били упражнени, колко, с каква продължителност и с какъв интензитет действия по разследването с участието на обвиняемия са били извършени, ефектът на всички тези действия върху ищеца, продължителност и степен на интензитет, възраст на увреждения, обществено и социално положение, като определеният му размер не следва да бъде и източник на обогатяване за пострадалия (така решение № 532 от 24.06.2010 г. по гр. дело № 1650/2009 г. на ВКС, III ГО, решение № 356 от 09.12.2014 г. по гр. дело № 2946/2014 г. на ВКС, IV ГО, решение № 480 от 23.04.2013 г. по гр. дело № 85/2012 г. на ВКС, IV ГО, решение № 28 от 06.02.2018 г. по гр. дело № 1639/2017 г. на ВКС, IV ГО, и други). Като база за паричния еквивалент на причинената неимуществена вреда служи още и икономическия растеж, стандартът на живот и средностатистическите показатели за доходите и покупателните възможности в страната към датата на деликта.

При определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди настоящият съдът съобрази, че на ищеца е повдигнато обвинение за престъпление по чл. 387, ал.2, пр. първо, вр с ал.1, пр. трето НК – „тежко престъпление“, за което е предвидено наказание лишаване от свобода с долна граница от една година до осем години. Същевременно съдът съобразява, че ищецът е бил с най-леката мярка за неотклонение „подписка“.

На следващо място, съдът взема предвид, че обвиненията са за деяние, осъществено при изпълнение на служебните задължения на ищеца, като служител в правоохранителен орган и изразяващо се в превишаване на власт. Това обвинение е рефлектирало съществено върху самооценката на ищеца и неговата мотивация в професионален план, като същевременно го е накарало да се чувства отговорен и за последиците за своите служители, на които той е разпоредил действия по служба и на които също са повдигнати обвинения.

Друго обстоятелство, което съдът взема предвид при определяне размера на обезщетението е, че повдигането на обвинение на ищеца е получило медиен отзвук /установява се от показанията на свидетелите/, достигнало е до знанието на общността, в която ищецът живее, както и в различните структури на МВР, в които през време на професионалната си кариера ищецът е работил.

При определяне размера на обезщетението съдът взема предвид и това, че ищецът към момента на привличането му като обвиняем е в активна възраст – на 39 години, не е осъждан и е с добро име в обществото и в професионалните среди.

Установява се, че повдигането и поддържането на обвинението се е отразило негативно върху психиката на ищеца – довело е до тревожност, липса на мотивация и

стремеж за развитие, ограничаване на социалните контакти.

При отчитане на всички посочени обстоятелства, както и като взе предвид, че ищецът вече е получил обезщетение за нарушаване на правото за разглеждане и решаване на делото в разумен срок, както и като съобрази икономическата конюнктура в страната към датата на влизане в сила на оправдателната присъда, съдът намира, че справедливото обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, във връзка с образуваното срещу него и водено наказателно производство, приключило с оправдателна присъда, възлиза на 20 000,00 лева. Ето защо искът следва да бъде уважен за тази сума и отхвърлен до пълния предявен размер.

По отношение искането за присъждане на законна лихва.

Отговорността на държавата за вреди от незаконни действия на правозащитни органи възниква от момента на влизане в сила на оправдателната присъда за извършено престъпление. От този момент държавните органи изпадат в забава и дължат лихва върху размера на присъденото обезщетение – така Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр.д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС. В конкретния случай оправдателната присъда е влязла в сила на 04.03.2020 г. и от тази дата следва да се присъди лихва за забава, като за периода 25.02.2019 г. – 03.03.2020 г. искът следва да бъде отхвърлен.

По разноските.

На основание чл. 10, ал. 3, изр. първо ЗОДОВ ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 10 лева – платена държавна такса.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати на адв. д-р Г. В. на основание чл. 78, ал. 1 ГПК вр. с чл. 38, ал.2 от ЗАДв. адвокатско възнаграждение съразмерно с уважената част от иска в размер на 751.42 лева.

По изложените съображения Софийски градски съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА П.НА Р.Б., с адрес: гр. София, бул. „*****“, **ДА ЗАПЛАТИ** на **И. Е. А.**, ЕГН: ***** на основание чл. 2, ал.1, т. 3 ЗОДОВ **сумата в размер на 20 000,00 лева**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от незаконно обвинение за престъпление по чл. 387, ал. 2, пр. първо, вр. с ал. 1 пр. трето НК, за което е оправдан с влязла в сила на 04.03.2020 г. присъда по н.о.х.д. № 7695/2010 г. по описа на СГС, НО, I-ви състав, ведно със законната лихва от 04.03.2020 г. до окончателното плащане, както и на основание чл. 10, ал. 3, пр.1 ЗОДОВ – сумата в размер на **10,00 лева** - разходи за държавна такса, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главница до пълния предявен размер от 70 000.00 лева, както и иска за лихва за забава за периода от 25.02.2019 г. – 03.03.2020 г.

ОСЪЖДА П.НА Р.Б., с адрес: гр. София, бул. „*****“, **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. д-р Г. Н. В. на основание чл. 78, ал. 1 ГПК вр. с чл. 38, ал.2 от ЗАДв. адвокатско възнаграждение съразмерно с уважената част от иска в размер на **751.42 лева**.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____